

LA NOTA DE L'ANY

En nostre homenatge a la joventut no hi podia mancar el nostre homenatge fervorós a la jove República, proclamada el 14 d'abril.—La nostra Plaça, aquella tarda, en ésser hissada la bandera de la República al balcó de la Casa de la Ciutat.—(Fot. Bosch)

La joventut de la Pàtria

Per Alfred Canal

Un any més. Una Festa Major més. Un nombre més del nostre volgut setmanari.

Enguany, malgrat i esperar la nostra llibertat racial il·lustres i il·lustres de la nostra història, ens trobem corpesos de joia en entrebancar-nos amb l'establiment de la República Espanyola, darrera el llampec de la proclamació de la nostra República Catalana. Per aquest motiu hem encapçalat amb els mots que ho fem aquest nostre treball anual per a LA GRALLA vestida de festa, considerant que els moments presents són els moments de l'actual joventut nostra, àdhuc que els de la joventut de la nostra pàtria mig redimida. I, si en pretèrites edicions havíem glosat sempre les pàgines de la nostra història local en els seus interessants i innumbrables aspectes, en aquests moments, girant en rodó a l'inversa, volem exposar la visió de la nostra joveníssima renaixença política, sense entrar, emperò, en el fons i en la materialitat de la lluita per la conquesta definitiva de la llibertat nostrada.

Es visió d'enamorat local, posada en parangó amb l'excelsitud de les nostres glòries passades. Es l'acoblament de la idea de joventut social, que pot servir-nos d'escambell per a enfilar-nos als espais idealistes més elevats de redempció i prosperitat granollerina. I, si en el transcurs de les nostres buscalles històriques, ens hem pogut extasiar mantes vegades en certs aspectes de riquesa i esplendor nostrades fins al punt de glorificar altres generacions, per llurs virtuts, per llurs iniciatives, per llurs empreses genials, en comparança amb els temps en que visqueren el nostres avant passats, ¿què no podrem fer ara, visionàriament, en haver tingut la sort d'arribar a assolir aquest esplendorós esclat d'unanimitat patriòtica que ens ha d'aconduir al benestar i emancipació racial?

Heus aquí, doncs, el nostre intent. Procurem descabdel·lar-lo.

Visió estètica

Des de mitjans del segle xv, en que la primera preeminència de Granollers (*Carrer de Barcelona*) li donava jurisdicció dintre la general organització social i política del nostre poble, àdhuc que un especial usdefruit de privilegi en afers d'arrendaments i successió d'herències, la joventut, individualment i socialment considerada, s'ha pogut esmunyir pels viaranyes de la vida col·lectiva, tenint per nord i guia segura l'amplitud d'horitzons que l'activitat constant dels naturals i veïns de Granollers ha demostrat en quantes ocasions s'és presentat, construint un a faisó de monument històric local que constituís la bandera de regeneració i progrés i amb una particularitat ben especial i poc vista i usada, sense deixar perdre els pregons costums i tradicions tan especials i característics de la nostra vila antiquíssima. Talment podríem afegir a aquesta característica racial, el què hauríem de dir-ne *determinisme geogràfic en relació amb aquelles activitats* i sobre tot amb les possibilitats de comunicació i lliure i fàcil convivència en tostemps, que és el què caracteritza el progrés i totes les virtuts col·lectives d'un poble i fins d'un tros de poble. D'aital manera ens figurem la joventut d'aquells temps de l'avior, arrapats a la terra en llur sentit material i espiritual i organitzats autòctonament segons la íntima relació geogràfica local i interlocal o comarcal. Un estudi aprofundit, en tots els viaranyes, de ço que fou i representa la geografia històrica i l'intercanvi cultural i incipient i limitat de les persones i les idees, ens donaria per resultat la visió de la verdadera fesomia pròpia de la comarca, fos qualque que fos,